

IVAR KUURA

OMAEELÄMÄKERTA

Ivar Kuura

Omaelämäkerta
Vuodet 1971 - 2006
Osa 1

Ivar Kuura

Omaeläkerta

Launeelta Sihanoukvilleen

Elämäni vuodet 1971 - 2006

Osa 1

© *Ivar Kuura*

Kuvitus: Ivar Kuura

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-803-5053

Sisällysluettelo

Alkukirjoitus	07
Ensiräjäkäisy Launeella	09
Lapsuus	11
Nuoruus	36
Täysi-ikäisyys	58
Jälkikirjoitus	148

ALKUKIRJOITUS

Suhteellisen vaikea alku tälle omaelämäkerralle , koska juutuin

jo ensimmäiseen kirjaimeen jumiin. Syynä ei tällä kertaa ollut nuppijumi vaan anfangi jumi. Siitä syystä kirja alkaa kirjaimella s. Tuskin monikaan asia tässä maailmassa aiheuttaa minulle henkisiä ja osin fyysisiäkin itku-potku raivareita kuin tekstinkäsittely softat.

Stereoista pauhaa tällä hetkellä Frank Zappa. Ulkona tulee hurjasti lunta. On sunnuntai aamu.

Ja Frank Zappa sanoo että My guitar wants to kill your mama.

Olen miettinyt tämän kirjan kirjoittamista jo vuosia.

Mielestäni on ollut sen verran mielenkiintoinen ja tapahtumarikas elämä että on syytä laittaa se kansien väliin talteen.

Itse kirjoitettuna , omin sanoin.

Annan tekstin tulla , kirjoitushetkellä miettimättä oikeinkirjoitusta tai muutakaan kirjoitusteknistä asiaa. Yritän saada edes osan eletystä elämästäni kirjoitettua näiden kansien väliin.

Tämä on ensimmäinen osa elämäkerta kirjoistani ja sen ensimmäinen painos. Tässä käsitellään asioita jotka tapahtui vuosina 1971 - 2006.

Kaikkeen tähän on syynsä. Kuten myös kirjan kirjoitus asuun.

Suosittelen kirjan kanssa nautittavaksi 60- ja 70 luvun hyvää rock musiikkia ja lempijuomaasi.

Sunnuntai aamu klo 10. Kirkon kellojen soidessa rääkäisi allekirjoittanut ensi rääkäisynsä. Elettiin vuotta 1971.

Asuinpaikkana oli Laune , Lahti.

Tarkemmin sanottuna kerrostalo Lahden rautieaseman takana. Faija oli töissä autopeltiseppänä ja mutsi oli tietenkin kotona minua hoitamassa. Televisio oli sekä radio.

Ja oli meillä autokin. En vain muista oliko se Anglia vai joku muu. Enkä jaksanut nyt vaivautua sitä kysymään.

Ensimmäisiä muistoja ensikodistani on , kun faija ja mutsin veli olohuoneessa heittelivät seteleitä ilmaan.

Mitähän lie tapahtunut , köyhiä kun oltiin kuiteskin.

Muistan myös pölynimuri kauppiaan jolta ostettiin pölynimuri. Sellainen sininen pötkylä.

Senkin muistan että pienen keittiön alakaapista oli reikä ulos , toimi ilmeisesti hieman viileäkaappina. Siitä oli kiva kurkistella ulos.

Samaisen keittiön pöydän ääressä lusikka meni suuhun aina joko helikopterina , junana tai jopa kuormurina.

Tuttu on myös sävelmä , Äidin pikku poika lähtee muille maille. Veikkaan että se on ensimmäinen biisi jonka muistan.

Muistan myös samaisesta Launeen kerrostalosta ensimmäiset traagiset kokemukset; esim. polkuautoni oli isäni toimesta dumpattu roskikseen. Oli ilmeisesti isäni mielestä aika siirtyä polkupyöriin. Silti jäi paska maku rakkaan polkuauton puolesta , kaipa sen olisi voinut antaa vaikka jollekin etiäpäin. Faija myös rusautti kirveellä polveen samaisen talon pannuhuoneella. Siellä pannuhuoneella hän oli koska teki sivutoimisena talonmiehenä siellä hommia.

Nyt ajatellen toivottavasti tuo kirveshomma tapahtui heti polkuautoni dumpaamisen jälkeen , heh. Karma is a bitch.

Kerrostalo rajoittui takatontiltaan omakotitalo alueeseen ja muistan kuinka aitaverkon silmän raoista aina ihastelin kuinka vanhan pariskunnan pihalla kasvoi isoja mehukkaita karviaisia. Tämähän ei jäänyt vanhalta pariskunnalta huomaamatta. Sain luvan käydä syömässä heidän marjapuskistaan karviaisia. Se johtikin sitten ensimmäiseen sairaala keikkaan.

Karviaisten tuska oli nimittäin kova. Probleema oli että se aita oli pelottavan korkea. Olisi helpompi ryömiä alitse.

Paitsi että verkko ulottui melkein maahan kiinni.

Läksin kuitenkin yrittämään. Huonolla menestyksellä.

Aidan verkon päät upposi vatsanahkaani ja jäin siihen jumiin. Ja tietenkin aikamoisella metelillä.

Mitä opin ? No tuskin yhtään mitään. Ikää oli varmaan 3-4 vuotta.

Muistan myös että viereisessä rappukäytävässä asui kiva tyttö , itseni ikäinen. Hänen vanhempansa olivat todella ystävällisiä ja kilttejä. Ja mikä parasta , hänen isänsä oli poliisi. Voi kuinka se oli jännää. Virkapuku ja aseet ja kaikki.

Muistikuvana on myös se että jossain vaiheessa eräänä kesänä rakkain leluni oli se ratsku jolla sytytetään kaasuhitsaus pilliin tuli. Kävelin pitkin Launeenkatua kerrostalon edustaa , ratskutellen sytytintä. Siinähan vaan lensi muutama kipinä ja piti nopean lyhyen metallisen raapaisu äänen. Luulenpa että patsastelin että minullapa onkin tämmöinen. Muistan kuinka kaksi vanhempaa tyttöä pysähtyi minua jututtamaan ja kummastelivat ihmelaitettani. Oli taatusti kesän parhaita hetkiä.

Ivar Kuura omaelämäkerta vuosista 1971 - 2006.

Matka vie mm. Lahdesta Tukholmaan ja Amerikasta Aasiaan.

Matkaan mahtuu lapsuuden , nuoruuden sekä aikuisen elämän seikkailuja ja kohtaamisia ihmisten kanssa.

Bändi elämää , biker elämää ja reppureissausta unohtamatta.

